

Nr 90.

Av herr **Håstad**, om upphävande av § 113 regeringsformen.

I § 113 regeringsformen stadgas att taxeringsmän, som riksdagens bevillningsföreskrifter å dess vägnar tillämpa, ej skola för debitering eller taxering kunna till något ansvar ställas. Detta stadgande torde ha sin historiska motivering i de förhållanden, som rådde vid regeringsformens tilkomst på beskattningsväsendets område. Det synes emellertid vara mycket tveksamt om dessa »taxeringsmän» i våra dagar skola anses vara berättigade att åtnjuta en grundlagsskyddad ansvarsfrihet.

Med taxeringsmän brukar förstås ordföranden och övriga ledamöter i taxerings- och prövningsnämnder, d. v. s. de personer som i första hand ombesörja de skattskyldiga medborgarnas taxering. Det är här fråga om en ur både samhällets och de enskildas synpunkt ytterst betydelsefull uppgift. Det kan knappast anföras några skäl, varför denna viktiga uppgift icke skall fullgöras under samma straffrättsliga ansvar, som åvilar dem som i andra nämnder ha att fullgöra kanske mindre betydelsefulla åligganden. Tvärtom finnes särskild anledning att de som äro sysselsatta med grannliga uppgifter inom beskattningsväsendet skola handla under sedvanligt straffrättsligt ansvar.

Att frågan icke är alldeles utan praktisk betydelse framgår bl. a. därav att varje år åtskilliga hänvändelser göras till JO i anledning av oförrätter, som vederbörande påstå sig ha varit utsatta för från beskattningsnämnders sida. Med hänsyn till den förut nämnda grundlagsparagrafen anser sig JO i dessa fall vara förhindrad att upptaga anmälningarna till behandling.

Under hänvisning till det anförda och då ifrågavarande spörsmål är av betydelse ej blott för skattedragarna utan även för tillvaratagande av samhällets intressen får jag hemställa,

att riksdagen måtte för sin del upphäva § 113 regeringsformen.

Stockholm den 23 januari 1953.

Elis Håstad.